

Het 'normale' leven

Na de eerste lockdown konden we weer terugkeren naar ons 'normale' leven en winkelcentra en restaurants gingen weer open. Toen ik dat nieuws hoorde, kreeg ik zulke verfrissende gevoelens en gedachten over hoe gezegend ik ben om mijn basisrecht, mijn eigen drugs – namelijk sport – terug te krijgen! Ik was altijd zo energiek... Ik werd altijd wakker met een grote glimlach op mijn gezicht, wetend wat er op me wacht, zelfs als ik wist dat ik een lange dag voor de boeg zou hebben.

ik ben geboren, om eindelijk zonder zorgen weer mijn ouders te kunnen bezoeken. Dat ik mij weer beter zou voelen over mijn economische situatie.

Wat moeten we nog meer doormaken om eenvoudige dingen te gaan waar-deren? Zullen we ooit ophouden om alles als vanzelfsprekend te beschouwen?

Het duurde twee weken voordat ik besepte dat ik weer mijn routine kon hebben: werk, sport en vrienden (om nog maar te zwijgen van mijn winkelen). Ik was al begonnen met het plannen van mijn volgende vakantiebestemming. Voor de korte termijn stelde ik mij voor dat ik weer regelmatig, comfortabel contact met mensen zou hebben. Dat ik weer terug kon gaan naar Arara, waar

Maar helaas duurde dit niet lang. Anderhalve maand later heeft de overheid ons leven opnieuw ontwricht. Alles is voor de tweede keer in zes maanden gesloten. Het enige dat deze keer anders was, is het bewustzijn van onze gemeenschap. Ze geloofden of vertrouwden de beloften van de regering niet. Ze begonnen uit te gaan, hadden picknicks in de natuur en deden alles wat ze maar konden bedenken zonder dat iemand hen tegenhield. Ze begonnen zelfs te protesteren tegen de regeringsmaatregelen en hun visie. En ik dacht alleen bij mezelf: wat vragen

we?! Ons normale leven terug... Het is duidelijk dat deze situatie ingegeven is door politieke belangen en slechts één persoon dient: Bibi Netanyahu.

Hier gaan we onze derde maand van de tweede lockdown in en mensen worden hopeloos, boos, onzeker en moe. Het enige dat ik nog kan doen, is de beperkingen gehoorzamen, mezelf en mijn familie veilig houden en bidden dat het snel beter wordt, zodat we terug kunnen naar datgene wat ons gelukkig, dankbaar en zinvol maakt, zoals de COME-bijeenkomsten.

Ik hoop op betere tijden, een ontmoeting in de nabije toekomst en onze speciale, hartverwarmende samenkomst met deelnemers en het comité.

Aula

'48 Palestijns comitélid

“Wat moeten we nog meer doormaken om eenvoudige dingen te gaan waarderen?”

Om toekomst – stappen gezet

Het bestuur van COME denkt na over de toekomst van onze bijzondere dialoogseminars mede omdat onze financiën zorgen baren. Voor een aantal fondsen zijn wij te klein en het aantal donateurs waaronder kerken neemt af.

Wij hebben inmiddels een tweetal gesprekken gevoerd met Youth Peace Initiative (YPI) met als doel om elkaars organisaties te leren kennen en mogelijkheden voor

samenwerking te onderzoeken. “YPI's objective to facilitate reconciliation and dialogue between young adults to ensure that they become involved in peace processes.”

YPI organiseert de Middle East Peace Process Conference (MEPP). Daarnaast worden jonge professionals geschoold op het gebied van leiderschap om zo een kader op te bouwen van jonge mensen die werken aan dialoogprocessen. Zij zijn net gestart met het meer betrekken van alumni en dat is ook een

onderwerp waar wij ons over buigen. Wij zijn in de fase dat (oud)deelnemers kennis nemen van elkaars organisatie. Vervolgens nemen wij die informatie mee in een gedachtenwisseling over de toekomst van beide organisaties en welke vormen van samenwerking mogelijk zijn. In de LINK informeren wij u over het verdere verloop.

Jan Halin
voorzitter

LINK is een uitgave van:

stichting
C.O.M.E.
Communication Middle East

Secretariaat

Nieuweroord 72
2333 VA Leiden
e-mail: stichtingcome@gmail.com
www.stichting-come.nl

Bestuur

Jan Halin, voorzitter
Hans van der Vlist, penningmeester
Japke van Malde, secretaris
Casper van Dongen, lid

Bankrekening:

NL04 INGB 0003 733187
t.n.v. stichting COME, Leiden

ANBI registratienr. 802124707

LINK

Nieuwsbrief Stichting C.O.M.E.

najaar 2020

Overleven - solidariteit

25 jaar geleden, op 5 november 1995, werd de toenmalige premier Yitschak Rabin in Tel Aviv na afloop van een massale bijeenkomst tot steun aan de Oslo-Akkoorden, doodgeschoten door een extreem-rechtse tegenstander van deze overeenkomsten met de Palestijnen. De hoop op betere verhoudingen is helaas een ijdele hoop gebleken.

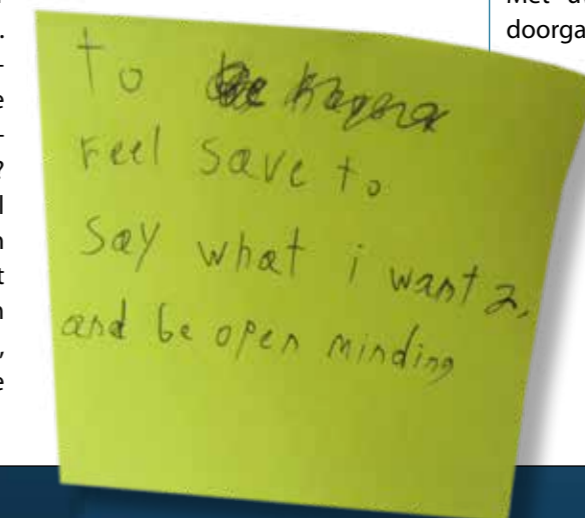
In augustus van dit jaar sloten Israël en de Verenigde Arabische Emiraten een historisch akkoord voor het aangaan van diplomatieke betrekkingen, zonder de voorwaarde dat er een eigen Palestijnse staat komt. Het akkoord moet de basis leggen voor intensieve samenwerking tussen beide landen op het gebied van o.a. energie, technologie en toerisme. Netanyahu hoopt op een 'domino-effect', dat andere landen zullen volgen zoals Oman, Bahrein, Koeweit en Soedan. De Palestijnen voelen zich verraden en nog meer aan hun lot overgelaten.

De wereldwijde pandemie ontwricht het leven van ons allen en treft met name de kwetsbaren en armen extra hard. De coronacrisis in Palestina bedreigt meer dan alleen de volksgezondheid. Ziekenhuizen op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook zijn volstrekt niet geëquipeerd voor de opvang van coronaviruspatiënten. Hoe leiding te geven door het Palestijnse Gezag aan een crisis van zulke omvang wanneer het zelf in het economisch voortbestaan wordt bedreigd? Veel Palestijnse arbeiders die in Israël werken hebben hun baan verloren en zijn teruggekeerd met het risico dat het virus verder wordt verspreid. Kortom er is sprake van grote druk: bezetting, economische rampspoed en medische noodtoestand.

Toine van Teeffelen, een Nederlandse antropoloog, die een levenlang in Bethlehem woont en werkt voor het Arab Educational Institute, dat gelieerd is aan Pax Christi Internationaal, vertelt van de onderlinge solidariteit, binnen en buiten families. Dat varieert van het tijdelijk niet innen van de huur, het geven van maaltijden aan mensen die alleen wonen tot voedseltransporten van de ene stad naar de andere.

COME is solidair met jongeren uit Palestina en Israël die voorbij grenzen durven te denken en te dromen. De kracht en de inspiratie van de ontmoeting waardoor dialoog op gang komt. Onze inmiddels honderden deelnemers hebben ervaren dat dialoog mogelijk is. De pandemie en de politieke ontwikkelingen motiveren ons en de comitéleden om door te gaan met de seminars en nieuwe initiatieven te ontplooiën. In de woorden van David Grossman 'proberen om het harde, versteende deel van onze geest te masseren', opdat er ruimte ontstaat voor het verhaal van de ander. Uw ondersteuning geeft ons daartoe de mogelijkheid.

Jan Halin
voorzitter

Met het oog op de toekomst

U kent dat gevoel zeer waarschijnlijk ook wel. Had ik maar...

Dat gevoel hebben wij als COME ook. Hadden we maar weer zo'n mooi seminar op Cyprus kunnen houden, dan had u de verhalen kunnen lezen wat de impact is van een paar dagen doorbrengen met mensen van "de andere kant".

Inmiddels is duidelijk geworden dat naar alle waarschijnlijkheid Joe Biden de 46ste president van de Verenigde Staten wordt. Is dat belangrijk? Ja en nee. Ja, de president van dit grote land kan een bepaalde toon zetten, misschien zaken nog scherper zetten. Nee, omdat wie er ook gaat winnen, de oplossingen nog steeds binnen Israël en Palestina gezocht moeten worden.

Daarom gaan wij door met het voorbereiden van het seminar in 2021. Een onderdeel van het oplossen van dit conflict is begrip leren krijgen van de ander. Samen zaken onder ogen zien en samen werken aan een oplossing. Vandaar dit seminar.

Met uw financiële hulp kunnen wij doorgaan met dit werk, wij houden u op de hoogte van de ontwikkelingen. Meer weten, bezoek ook onze website.

Hans van der Vlist
penningmeester

Tweede golf

Hier zitten we midden in de tweede golf, met alle beperkende maatregelen die daarbij gelden. Voor mij betekent dit werk dat soms niet doorgaat of activiteiten die online in plaats van live plaatsvinden.

Helaas is het bij onze dialoogseminars niet mogelijk om de ontmoeting digitaal te houden. Om dialoog tot stand te brengen tussen mensen die elkaar niet kennen, moet men elkaar echt ontmoeten. Deelnemers komen met wantrouwen, boosheid en moedeloosheid. In online sessies is de aandachtsspanne veel korter dan 'in het echt', waardoor het moeilijker is om een vertrouwensband op te bouwen tussen mensen die elkaar niet kennen. Ook uiten mensen zich online vaak wat

keer en probeert nu de besmettingen weer teruglopen in kleine stappen de maatschappij en de economie te heropenen. Grote financiële steunpakketten zoals wij in Nederland kennen, zijn in Israël en zeker in Palestina maar beperkt aanwezig. Een van onze Palestijnse comitéleden is ambtenaar en heeft al een paar maanden geen salaris ontvangen. Twee comitéleden, Aula en Musa, schrijven voor deze nieuwsbrief een stukje over de situatie en de invloed ervan op henzelf en hun naasten.

Musa, Maaïke, Michael en Aula

ongenuanceerder of komt het groffer over, zonder dat dit bijvoorbeeld 'in de wandelgangen' weer uitgepraat kan worden. Die wandelgangen zijn er online niet, terwijl die binnen ons seminar juist zo belangrijk zijn.

In Israël en Palestina was de eerste golf van de coronapandemie kort en snel onder controle, waarschijnlijk omdat er een paar weken een hele strenge lockdown was ingesteld. In de zomer was alles weer open. De scholen waren op de normale manier werkzaam, de stranden lagen vol, de kroegen waren afgeladen, mensen reisden heen en weer en er vonden bijvoorbeeld veel bruiloften plaats. De besmettingen liepen snel op en half september werd in Israël besloten tot een tweede lockdown. Men heeft geleerd van de eerste

Hoewel het seminar dit jaar geen doorgang kon vinden, zitten we niet stil. Zoals in deze LINK te lezen is, hebben wij contact met Youth Peace Initiative en met het Amerikaanse ALLMEP (Alliance for Middle East Peace) om te onderzoeken of er samenwerking kan plaatsvinden. Hoe dit gaat uitpakken is nog onduidelijk en tegelijkertijd ook een uitdaging. Wat wel zeker is, is dat COME zoals het nu gaat niet genoeg inkomsten genereert om jaarlijks het dialoogseminar te houden. Dit betekent dat wij over 2 of 3 jaar deze waardevolle ontmoetingen niet meer kunnen organiseren. Dit mogen wij toch niet laten gebeuren?

Maaïke Hoffer
projectleider stichting COME

#To listen.
To accept
the difference
between Us

"Om dialoog tot stand te brengen tussen mensen die elkaar niet kennen, moet men elkaar echt ontmoeten."

Wist u dat?

... wij een nieuw postadres hebben?
Stichting COME,
Nieuweroord 72
2333 VA Leiden

... het onderzoek van Thom Geurts van het lectoraat Diversiteitsvraagstukken van Hogeschool Inholland vordert? Thom doet o.a. onderzoek naar de unieke methode van de seminars. Een aanpak mede waardoor de deelnemers hun empathie ontwikkelen en er ruimte voor dialoog ontstaat. In het begin staan de deelnemers argwanend tegenover elkaar om na 11 dagen met veel meer begrip en soms als vrienden weer terug te keren naar het leven van alledag.

... COME in contact is met de overkoepelende Amerikaanse organisatie ALLMEP (Alliance for Middle East Peace), om lidmaatschap in dit netwerk te overwegen?

... COME uw organisatie, uw kerkgemeenschap of opleiding wil informeren over de dialoogseminars? Maaïke of een bestuurslid maken graag ruimte in hun agenda. Neem contact op via stichtingcome@gmail.com.

Verzet

We moeten waarlijk liefhebben wat het leven ons biedt. De mensheid is niet alleen een term. Het is ook een levensstijl waarin we onze liefde en zorg kunnen uiten voor alles om ons heen - natuur, familie, geschiedenis en zelfs materiële zaken.

Ik vind het echt vreemd om getuige te zijn van de situatie op dit moment in onze wereld. U weet wel waarover ik het heb... Covid-19. Het is bijna een jaar geleden dat we het nieuws hierover begonnen te horen. Hoe dit virus ons dwingt om ons te gedragen in de omgang met mensen om wie we geven en van wie we houden. Het is een uitdaging om niet te knuffelen, te kussen of zelfs niet dicht bij mensen te komen. Om over het algemeen niet 'normaal' te doen.

Verzet is niet alleen een woord dat verwijst naar het strijden tegen bezetting en het verkrijgen van je eigendommen en rechten, zoals Palestijnen dit woord definiëren. Het kan naar mijn mening ook uitgelegd worden om alles te doen wat nodig is voor het welzijn van de mensheid, door niet te vergeten wat onze voorouders en voorgangers deden in het belang van onze generaties om een beter leven te krijgen. Of

zelfs om lessen te trekken uit wat ze hebben meegemaakt. Het is een woord dat onze huidige situatie beschrijft: opgeven wat we vroeger in ons leven deden, vóór Covid-19.

Hoewel woorden gemakkelijk te schrijven zijn, zijn onze uitdagingen veel moeilijker. Moeilijk voor ons Palestijnen omdat we moeten overleven met minimale middelen en de hoop hoog moeten houden.

Ik hoop dat deze kritieke periode snel voorbij zal zijn, snel genoeg zodat we onze menselijke natuur niet vergeten, onze sociale contacten, het samenkomen en het begaan zijn met anderen, zelfs als het slechts in gedachten is. En ik bid dat de wereld weer zal opstaan en deze abnormale situatie waar we doorheen gaan, zal overwinnen.

Musa
'67 Palestijns comitélid

Het leven speelt met mij

Lees de nieuwe indrukwekkende roman van David Grossman

In deze roman vertelt Grossman het levensverhaal van zijn vriendin Eva Panic, recent op hoge leeftijd overleden. Een welgesteld Joods meisje opgegroeid in een stadje in Kroatië. Eva wordt verliefd op een Servische officier Rade Panic met wie ze trouwde en een dochter Nina kreeg. Beide waren fanatieke communisten, trouw aan hun leider Tito. Als ze worden beschuldigd van landverraad pleegt Rade Panic zelfmoord en wordt Eva geïnterneerd op het gevangeneiland Goli Otok. Ze moet haar dochter achterlaten. Het verhaal wordt verteld door de kleindochter Gili die een film maakt over het leven van haar oma en zo komt het diepe trauma van oma en

dochter aan het licht. Getekend door het verleden beschrijft de roman de poging om de gevangenis van het trauma enigszins los te laten. Als een levensverhaal vanuit een ander perspectief wordt verteld, kan de verlamming misschien worden doorbroken. 'Zodra je jezelf toestaat dat verhaal vrijer te benaderen, door accenten te leggen of van standpunt te veranderen, hoeft je geen slachtoffer meer te zijn van je eigen verhaal, van je eigen trauma... Dat wil niet zeggen dat we niet meer onder het trauma lijden; dat is onvermijdelijk. Maar we zijn er geen slachtoffer meer van.' (Interview met David Grossman, Volkskrant, 31-10-2020)

To Respect everyone
point of view and
opinions

"Ik hoop dat deze kritieke periode snel voorbij zal zijn, snel genoeg zodat we onze menselijke natuur niet vergeten."

En dat is wat wij zien gebeuren in de dialoogseminars: deelnemers komen een beetje los te staan van hun eigen verhaal en ontdekken nieuwe en zinvolle perspectieven en leren begrip op te brengen voor de fouten en blinde vlekken van de ander.

Jan Halin